

I forbindelse med forestillingen 'Underkastelse' på Betty Nansen teatret havde jeg fornøjelsen af at dele scenen med syv tavse kvinder.

Selvom der reelt var tale om en monolog havde instruktøren Anja Behrens en klar idé om at 'kvindekoret' var en vigtig del af hele fortællingen. Og hun fik ret. De blev en uundværlig del af forestillingen.

En ting var selve idéen om de tavse kvinder. Noget andet var deres disciplin i arbejdet op til den endelige forestilling. Den gjorde at jeg kunne slappe helt af og koncentrere mig om alle mine ord.

Jeg følte mig 100% tryk når jeg af og til vendte mig om og så det engagement og den alvor de gik ind i det på. De sagde konsekvent ja til alle instruktørens forslag selvom mange af opgaverne krævede virkelig stort mod.

Al blufærdighed blev lagt i garderoben så de kunne bruge deres energi på det væsentligste, nemlig timing. Alle bevægelser blev gentaget igen og igen, med eller uden instruktørens tilstedeværelse, til de sad knivskarpt.

Jeg må af et ærligt hjerte sige at jeg var imponeret over pigernes arbejdsindsats. De blev ved og gav ikke op før det var præcis som instruktøren ville have det. Og koreografien var ved Gud ikke nem. Den krævede ekstrem udholdenhed og nøjagtighed for ikke at falde igennem.

Ingen faldt igennem, men udførte til gengæld alt med den professionalisme man kun havde turde håbe på.

'Underkastelse' blev en succes pga. mange faktorer, men ikke mindst fordi den kvindelige, levende scenografi var en fornøjelse for publikum at se på, aften efter aften.

Lars Brygmann, skuespiller.